

Pravdivý příběh o muži, kterého
pití dovedlo až na elektrické křeslo

Ú v o d

Příběh, který se chystáte číst, je pravdivý, a slouží jako úděsný příklad toho, co mohou na člověku napáchat alkoholické nápoje. Ty, kteří si libují v silném pití, čeká den odplaty, a ten může přijít dříve, než se člověk naděje. Tento příběh „Výsledný produkt umění destilace alkoholu“ původně vydala Baptistická modlitebna Lake City ve Forest Parku ve státě Georgii. Brány této církve se mezitím zavřely zmizela ze světa. Modlíme se, aby Bůh tento příběh použil k tomu, aby mohl lidem všech možných životních osudů uvolnit pouta silného pití a zachránit tak ztracené duše, za které Ježíš Kristus prolil svou krev a zemřel a pro slávu našeho zmrtvýchvstalého Spasitele Ježíše Krista, který se jednou vrátí.

PŘEDMLUVA

Následující slova pocházejí z věroučného pojednání - „Upřímná slova ochlastu“, která vydal Pilgrim Press, Inc. a my je zde uvádíme jako předmluvu k tomuto pravdivému a poutavému příběhu o člověku, který zaplatil za to, že se oddal ďábelskému pití, tu nejvyšší cenu.

„Mnoho lidí říká, že alkoholismus je nemoc. Pokud je to nemoc, pak je to jediná nemoc, která se nešíří bacily nebo viry, jediná, která se naleje do lahví a prodává volně na pultech za účelem zisku a přináší vládě, státu i městu daňové zisky. Pokud je to nemoc, pak je to jediná nemoc, která mění naše chlapce v násilníky a naše dívky v prostitutky, jediná nemoc, která má oficiální povolení Kongresu Spojených států, který schválil usnesení které uvádí v plastnost 21. pozměňovací návrh, jenž ukončil éru Prohibice a povolil tak výrobu a prodej alkoholických nápojů .

„Zatímco někteří říkají alkoholismu nemoc, Bůh mu říká hřích. V Příslovích 23, 29-31 se dočteme, že pít alkoholické nápoje je špatné: „Komu běda? komu ouvech? komu svady? komu křik? komu rány darmo? komu červenost očí? Těm, kteříž se zdržují na víně; těm, kteříž chodí, aby vyhledali strojené vino. Nehleď na víno rdící se, že vydává v koflíku záři svou, a přímo vyskakuje.“ Nejenže Bůh říká, že je špatné pít alkohol, ale stejně špatné je i někomu jej dávat nebo prodávat. „Běda tomu, kterýž napájí bližního svého, přičiněje nádoby své, tak aby jej opojil, a díval se na jeho nahotu.“ (Abakuk 2, 15)

„Ti, ze kterých se stali alkoholici, z těch se nestali alkoholici přes noc - všechno to začalo tím, že si dávali tu ‘jednu’ skleničku, a ta je přivedla na cestu opilství. Mysleli si, že se toho mohou zbavit, ale „Vino činí posměvače, a nápoj opojný nepokojného; pročež každý, kdož se kochá v něm, nebývá moudrý.“ (Přísloví 20, 1)

„Na světě snad ještě nebylo upřímnější reklamy, než je ta, kterou napsal jakýsi James M. Lawrence, který otevřel „Naked Truth Saloon“ (Saloon u Čisté pravdy) v Boise, v Idahu dne 24. února 1886 a který zveřejnil ve vydání deníku Boise Democrat toho dne následující reklamu:

„Přátelé a sousedé:

„Jelikož jsem právě otevřel prodejnu tekutého ohně, chci využít tohoto okamžiku, abych vám oznámil, že jsem započal živnost, která udělá z některých střízlivých, pracovitých a ctihodných občanů tohoto společenství opilce, chudáky a žebráky. Budu se zodpovídat z toho, že muži začnou vzpoury, dopustí se krádeží a krveprolití, a tak dojde k mnoha nepříjemnostem, zvýší se náklady a blaho komunity bude ohroženo.

„Řečeno stručně a obecně, očekávám, že se budou dít velké věci a беру na sebe vinu za to, že připravím zákazníky pro blázince, chudobince, vězení a galeje.“

„Budu šířit zboží, které zvýší počty nehod, znásobí počty vážných nemocí a učiní z neškodných jedinců jedince nenapravitelné. „Budu šířit drogu, které připraví některé o život, jiné o rozum, většinu o majetek a veškerý klid, která udělá z otců demony a z žen vdovy, z dětí sirotky a ze všech žebráky.

„Způsobím, že většina nastupující generace vyroste v nevědomosti a budou pro národ jen břemenem a přítěží. Způsobím, že matky zapomenou na své děti, a že krutost nastoupí na místo lásky.

„ Někdy dokonce zkazím služebníky víry a poskvřím čistotu Církve a způsobím dočasnou duchovní smrt a věčnou smrt. A položili mi někdo tak impertinentní otázku, jako je: jak si dovoluji vnášet mezi lidi tolik bídy, čestně mu odpovím

‘Peníze’. Obchod s alkoholem je výnosný a vše s ním souhlasí i někteří řádní křesťané.

„Od Vlády Spojených států jsem si zakoupil právo pošlapat charaktery, ničit zdraví, zkrátit životy a zkatit duše těch, kteří se rozhodnou poctit mě výtěžkem na svém zlozvyku.

„Slavnostně prohlašuji, že splním vše, co jsem slíbil. Ti, kdo si přejí, aby se kterékoli z výše uvedených zel sneslo na jeho hlavu nebo hlavu jeho drahých přátel, žádám, aby mě navštívili u mého baru, kde jim za pár centů poskytnu zaručený prostředek, jak toho dosáhnout.“

Platila-li tato slova tehdy, platí i dnes.

Přestože oddávání se alkoholu, ďábelskému nástroji, má těžké následky, je tady cesta, jak z toho ven. Víš, příteli, „Protož jestližeť vás Syn vysvobodí, právě svobodní budete.“ (Jan 8, 36). Zatímco protialkoholní léčebny mohou pomoci částečně, Ježíš Kristus pomůže úplně, protože má nejen moc uvolnit pouta alkoholu, ale může také zachránit tvou věčnou duši pro věč by Kristus přišel do tvého srdce a spasil tě. Můžeš se osvobodit od alkoholu - ale jedině v Kristu!

Přijmi Krista jako svého Spasitele - JEŠTĚ DNES!

-Richard A. Ciarrocca

Tuto knihu vydává Baptistická modlitebna v Lake City s povolením rodiny. V původním vydání byly provedeny menší změny, které se ale netýkají jeho znění.

Přáním a touhou Baptistické modlitebny v Lake City je, aby Pán použil tento příběh k osvětlení a ochraně svých čtenářů před nebezpečím alkoholických nápojů.

ÚVODNÍ SLOVO

Toto kázání nevydávám ve formě knížky proto, že bych se vyžíval v senzacích, ani nemám v úmyslu upoutávat na sebe jeho prostřednictvím pozornost lidí toužících po morbidní senzaci. Toto je pokus vyjádřit omezenými slovními prostředky, jak hrozné mohou být následky. Viděl jsem na vlastní oči toho muže položit vlastní život za svůj hřích. Tak pozoruhodnou scénu vidělo jen málo lidí. Popisuji ji zde proto, abyste si uvědomili, že hříšníky čeká odplata. Možná nejste jeden z těch nešťastníků, které stihne civilní trest, ale zhrěšil/a jste a přišel o Boží milosrdenství. Budete skládat účty! Jestli jste spáchali zločin proti státu, možná se vám podaří utéct před trestem na tomto světě, a stejně tak nemusí být potrestán ani váš hřích, ale v příštím světě to bude jinak. Tam na vás čeká trest nebo odměna, podle vašich skutků.

Chtěl bych vyjádřit své osobní poděkování Wardenu R.P. Balkcomovi ze Státní věznice v Reidsville v Georgii za všechny laskavosti, které pro mne udělal. Seržantu J.W. Robertsonovi a členům Reidsvilleské jednotky Státní policie státu Georgia díky za veškerou laskavost. Nakonec bych rád uvedl, že nebýt zájmu Maconu v Georgii, mužů, kteří mi poskytli své soukromé letadlo, nebyl bych mohl navštívit toho muže. Tito pánové byli: pan Frank Warren, pan M.O. Belson, piloti letadla Monty's Chemical Co., které mi bylo poskytnuto pro vykonání mnoha cest, zadarmo, a to před popravou i v den jejího konání. Těmto mužům jsem upřímně vděčný.

James W. Waters

Tento příběh vydáváme na žádost odsouzeného muže, který si přál, aby svět poznal „následky hříchu i Boží milosrdenství“. Následující text je kázání, které jsem přednesl v neděli večer 16. listopadu 1958 v baptistickém kostele Mabel White Memorial v Maconu v Georgii:

ŠEL JSEM ‘POSLEDNÍ MÍLI’ S MUŽEM ODSOUZENÝM NA ELEKTRICKÉ KŘESLO

Text: Jan 3,16-18

Schůzku se smrtí jsem měl pátek, 14. listopadu, ráno, L.P. 1958. Vystoupil jsem z výtahu v Reidsvilleské státní věznici do

popravčí komory, zběžně jsem se podíval na vězeňské strážce, které připravovaly to ráno elektrické křeslo k použití, a pak jsem následoval popravčího dalšími dveřmi do „chodby smrti“.

Vedle popravčí komory leží pět cel, ve kterých jsou odsouzení vězni drženi až do dne popravky. Celu č.1 obýval neškodně vypadající malý šedovlasý muž, pan Otho Adams, věk 53, který obýval „dům smrti“ v očekávání popravky už více než sedm měsíců. Byl to vrah odsouzený na smrt za zákeřnou vraždu své sestry a jejích dvou vnoučat kladivem.

Poprvé jsem se setkal s tímto případem, když přišla začátkem roku 1958 do mé kanceláře neteř pana Adamse a podávala mi výstřížek z novin. Propukla v pláč a řekla „pane kazateli, přečtěte si to.“ Byl to popis oné tragédie, která se odehrála v roce 1957 v hrabství Colquitt v Georgii, následujícího porocesu a odsouzení pana Adamse za vraždu.

Fakta týkající se případu byla v té době již známá. Pan Adams pod vlivem toxických látek vzal z auta na dvoře kladivo s rozštěpeným nosem a divoce se rozmáchl, aby je zabil. Smrtícími ranami kladiva zabil nejprve svou sestru, pak její tříletou vnučku, ve které bylo druhé vnouče, jedenáctiměsíční děťátko, které klidně spinkalo, a bezmyšlenkovitě mu rozmlátil lebku. Zemřeli tři lidé bez jakékoli příčiny.

Toto je další důkaz toho, co může alkohol způsobit v lidské mysli. Ten muž nebyl od přirozenosti zabiják. Miloval svou rodinu. Opakuji, že je to další důkaz svědčící proti užívání alkoholu a obžaloba těch, kteří hlasují pro něj a kteří jej prodávají.

Po těchto tragických vraždách hledal tento muž útočiště v bažinách, ale policisté jej brzy našli a odvezli jej do vězení v Moultrie v Georgii, kde jej později soudila porota složená z jeho kolegů. Jejich rozsudek: „Vinen“ bez možnosti omilostnění. Rozsudek soudece byl nezvratný: „Smrt na elektrickém křesle“. Zanedlouho na to byl převezen do Státní věznice v Reisville. Napsal mi a požádal mě, abych za ním přijel. Zavolať jsem panu M.O.Belsonovi a on souhlasil, že se mnou do vězení zaletí.

Během těch tří návštěv ve vězení jsem se s tím mužem a s jeho problémem sblížoval stále víc a více. Ve svém srdci nebyl vrah, a přesto spáchal strašlivý zločin, za který měl zaplatit svým životem. Se smrtí se vyrovnal s neobvyklým klidem, který podpořila i silná víra, kterou v Boha měl.

Dostal jsem pak od pana Adamse další dopis, abych rychle přijel. Psal v něm, že se mnou potřebuje ještě před smrtí mluvit o něčem naléhavém. Pan Belson, Reverend Luke Smith (Pastor baptistické modlitebny Highland Hills v Maconu v Georgii), a znovu jsem letěl do Reidsville.

Po obědě jsme šli znovu do pátého podlaží na „chodbu smrti“. Tvář pana Adamse vyjadřovala radost, že nás vidí. Vyměnili jsme si pár zdvořilostí a chvíli jsme hovořili o triviálních věcech. Bylo vidět, že pan Adams už se nemohl udržet. Chtěl se dostat k věci. Řekl: „Bratře Watersi, chci vás požádat, abyste kázal, až mě popraví, při mém pohřbu.“ Ujistil jsem jej, že si budu považovat za čest udělat všechno, co je v mých silách, abych mu pomohl, aby jeho poslední dny byly tak snesitelné a št'astné, jak jen to bude za těchto okolností možné. Pak se mě zeptal na něco, co mne téměř porazilo: „Bratře Watersi, mohli byste sem v den popravky přijít a ujít se mnou tu „poslední míli“ na elektrické křeslo? Byl bych vám moc vděčný. Vaše návštěvy a modlitby a povzbudivé dopisy pro mně znamenaly strašně moc. Žádní kazatelé mi nikdy nevěnovali žádný čas. Asi to byla hlavně moje chyba, ale teď jdu na smrt. Žádám toho od vás moc, když žádám o tohle?“

Jsem si jist, že můj obličej alespoň částečně prozradil můj vnitřní boj. Představa, že budu svědkem něčeho tak strašlivého jako je poprava mi naháněla hrůzu. Cítil jsem, jak se mi anhrnula krev do tváří, do očí se draly slzy, tělo mi ztuhlo marně jsem se snažil spolknout tu hroudu, kterou jsem pocítil v krku. Na chvíli opanovala celý můj vnitřní svět citů hrůza a strach. Pak se mi vrátil hlas a s ním se vzpamatoval i rozum a v tu chvíli jsem si uvědomil, že pokud může dát Bůh tomuto muži sílu kráčet vstříc své smrti, dá jistě i mně sílu kráčet vedle něj. Řekl jsem: „Budu št'asten, když budu moci udělat něco, abych vám ulehčil vaši poslední hodinu. V den vaší popravky budu tady.“

Muž mi podal osmnáctistránkový ručně psaný dopis. Požádal mne, aby jej všude rozhlásil. Poprosil mne, abych jej zveřejnil, aby se jeho varovný obsah dostal mezi lidi. Tento muž, který našel Krista teprve poté, co byl za svůj strašlivý zločin uvězněn, neměl jinou možnost, jak dostát křesťanské povinnosti vyznávat Krista veřejně, než tímto dopisem. Bylo to jeho vyznání i osobní svědectví, a chtěl, aby je četli a slyšeli lidé odevšad. Je to přesvědčivé a dojemné svědectví. Tento muž, který měl jen velmi malé formální vzdělání, nakonec našel ta pravá slova, jak své srdce vyjádřit. Vypráví o zlu, které

se skrývá v alkoholu, o jeho těžkých poutech, která číhají na lidské slabosti. Vypráví o Boží moci a Kristově lásce, který řekl umírajícímu otrovi na kříži, „Dnes budeš se mnou v ráji“. Já předávám jeho dopis tak, jak jej napsal, pro vaše poznání a na osobní žádost pana Adamse.

Cela smrti
Reidsville, Georgia
14.červenec, 1958

Milý bratře Watersi,

Nejprve bych rád poděkoval všem, kdo byli ke mně tak milí a také těm, kdo se za mě modlili.

Chci říci, že jsem žil hříšným životem. Už nějakou dobu jsem cítil, že nebudu žít dlouho, ale nikdy jsem si nepomyslel, že to takhle skončí, a to mě moc mrzí. Ale někdy mám pocit, že to byla z rozličných důvodů Boží vůle, aby se to stalo tak, jak se to stalo. Kdybych byl při plném vědomí, nebyl bych mohl zabít svou sestru a ty děti.

Pil jsem už od svých sedmnácti let. Ten den, kdy se konal soud, 13.prosince 1957, jsem měl v sekretáři pintu whisky v lahvi na vodu a když jsem přišel domů ze soudu, chvílku jsem si lehl a spal jsem, pak jsem si sehnal další dvě pinty, které jsem rovněž vypil.

Pak jsem se zastavil a zamyslel se: stojím tu tváří v tvář smrti a stále žiju Ďáblu, a tak už jsem si nesháněl žádnou whisky. Řekl jsem tomu muži, který mi ji přinesl, že s pitím končím, a že chci začít žít pro Boha.

Následující neděli byla ve věznici bohoslužba a kazatel řekl, že jestli je přítomen někdo, kdo chce přijmout Pána, at' přímo před oltářem poklekne k modlitbě. Poklekl jsem a on se za mne modlil, a pak mi přinesl nádhernou Bibli, a já ji začal číst a modlit se zní, a od té doby jsem našel radost a pokoj jednou provždy.

U soudu jsem bitvu o svůj život prohrál, ale neprohrál jsem u Boha. Jedině na něm záleží. Přátelé, jestli jste ztraceni a potřebujete opravdového přítele, jen se obraťte k Bohu a On bude rád vašim přítelem. Přijměte, prosím, tuto radu od toho, který to prožil. Bůh vás nikdy nezradí.

Setkal jsem se s Bratrem Jimmym Watersem jen třikrát, ale věřím, že je to Boží muž. Až se dostanu do nebe, promluvíím o něm s Ježíšem. Až půjdu na popravu, chci, aby Bratr Waters sloužil při mém pohřbu, protože cítím, že on může utěšit mé milované blízké lépe než kdokoli jiný. A já tam budu odpočívat ve své rakvi v Božím pokoji.

Chci poprosit mladé lidi, ABY NEPILI, protože vidíte, kam to zavedlo mě. ... na elektrické keslo. Není to moc příjemné pomyšlení. Ale děkuji Bohu, že jsem měl dostatek času, abych se nechal zachránit. Ale vy možná nebudete mít, a proto se zastavte a přemýšlejte, dokud je ještě čas. Vždy jsem cítil, že jsem se narodil jako dítě Boží, a ještě stále tomu věřím.

Stojím u svého okna a dívám se na pole a pak pomyslím na to, jak nádherné věci na zemi Bůh stvořil a pak na to, jak jsme my k Němu krutí. A že On na nás tolik myslel, že poslal svého jediného Syna na svět, aby za nás zemřel. I teď vidím Ježíše, jak tam visí na kříži. Víím, že snášel velké utrpení a bolesti a my že se ani na chvíli nezastavíme a ani si na něj nevzpomeneme. A vidím Ježíše, jak tam sedí a pláče a přemýšlí o tom, jak za nás trpěl a zemřel, zatímco my kráčíme p ocestách hříchu s Ďáblem. Já víím. Já jsem šel tou cestou 53 let a věděl jsem, že Bůh klepe na brány mého srdce, ale já se nechtěl zastavit a poslouchat Ho. A proto mě, přátel,é poslechněte, než bude pozdě. Není pochyb o tom, že jsem byl hříšník, a že jsem Boha vyškrtl ze svých plánů. Nyní zaplatím za své činy tu nejvyšší cenu. Věřte mi, přátelé, nikdo to neví lépe než ten, kdo platí za své hříchy tu nejvyšší cenu.

Jak jsem už řekl, dostal jsem od toho kazatele Bibli a pod jeho vedením jsem se znovu obrátil k Bohu, aby mi pomohl. Našel jsem pokoj a klid a co je nejlepší, odpuštění mých hříchů. Mám novou víru k tomu, abych čelil tomu, co je přede mnou. Kdybych neměl žádnou naději jako křest'an, že budu spasen, když přijmu Krista jako svého spasitele, nejsem si jist, co bych byl doposud spáchal. Jsem za těmito mřížemi už osm měsíců a prožil jsem chvíle lítosti nad tím, co jsem udělal...Myslím na

ty, kdo mě milovali a kvůli mým špatným činům trpěli. A pak z té temnoty a stínů vyšlo Boží slovo a slibovalo: „Nermutiž se srdce vaše. Věříte v Boha, i ve mne věřte. V domě Otec mého příbytkové mnozí jsou. Byť nebylo tak, pověděl bych vám. Jduť, abych vám připravil místo. A když odejdu, a připravím vám místo, zase přidu, a poberu vás k sobě samému, abyste, kde jsem já i vy byli.“ (Jan 14, 1-3) Strávil jsem mnoho hodin na kolenou vyznáváním svých hříchů a modlitbou k Ježíši Kristu, jehož krev mne očistila od mých hříchů... (Já to vím.) Nyní „Jist jsem zajisté, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani knižatstvo ani mocnosti, ani nastávající věci, ani budoucí, ani vysokost, ani hlubokost, ani kterékoli jiné stvoření, nebude moci nás odloučiti od lásky Boží, kteráž jest v Kristu Ježíši, pánu našem.“ (Římanům 8, 38-39)

Možná mnoho z vás, kdo tohle dnes čtete, má pocit, že si nemusí dělat starosti s tím, že Boha zanedbáváte, ale pamatujte si toto: „nebo cožkoli rozsival by člověk, tot' bude i žítí“ (Epišt. S. Pavla k Galatským, 6:7) Ti z vás, kdo zaséváte hřích, pamatujte si, že doposud jste s tím proplouvali, ale NIKAM S TÍM NEDOJDETE! TAKOVÉ JE MOJE SVĚDECTVÍ!

Přátelé, čas mé smrti už je určený. Ten den a ta hodina už nejsou daleko. Smířil jsem se s Bohem a jsem připraven. Jsi ty připraven na smrt? Nevíme dne ani hodiny, kdy smrt zavolá. Nevíme, jestli se dožijeme zítřka. Jedna věc je jistá - všichni jednoho dne budeme stát tváří v tvář smrti. A tak, přátelé, vy, kteří nemáte v srdci Ježíše, modlete se dnes, hned teď, a zachraňte se. Ježíš řekl, „Nenarodí-li se kdo znovu Nemůž viděti království Božího.“ (Jan 3,3)

Kdybych nepoznal, co znamená být ztracený v hříchu a daleko od Boha, nebyl bych se snažil vám poslat tuto zprávu, abych vám ukázal cestu ke spáse. Nebyl bych mohl poslat tuto zprávu, kdybych nebyl zachráněn, ale já jsem ve svém srdci nesmírně št'astný, protože vím, že jsem byl ještě před odchodem z tohoto světa spasen.

V těch uplynulých měsících pro mě pracoval právník, který vyzkoušel všechny dostupné prostředky, aby mě zachránil před tím trestem smrti, ale bez výsledku. Jsem rád, že mám po Boží pravici Právnicka, který se za mne přimlouvá. Všechno tohle vám píšu proto, že vím, že když já se budu znát ke Kristu před vámi, bude se On ke mně znát před svým Otcem v nebesích. On se ke mně přizná před svým Otcem na nebesích. Modlím se, aby toto svědectví přivedlo někoho k přijetí Krista jako Spasitele, a abyste Mu darovali svůj život a své srdce a byli spaseni.

A tak, přátelé, takové je moje svědectví. Doufám, že se s vámi všemi setkám v nebi. At' vám všem Bůh žehná. Navždy.....

Váš křest'anský přítel
Č. 33557, 5.poschodí
Reidsville, Georgia

Toto je, přátelé, dopis, který si, doufám, budete dlouho pamatovat. Takže, já vím, že mnoho z vás sem dnes přišlo proto, aby si poslechli ty hrůzné detaily případu, které jsem vám slíbil. Dělam to ne proto, abych ukojil morbidní zvědavost, ale v naději, že můj popis snad pomůže někomu, kdo už možná udělal první krok směrem k té široké cestě ztracení.

V této budově je vás tu více než 2 100. Poslechněte si mé vyprávění o ovoci hříchu, o sklizni toho, kdo špatně zasel.

Frank Warren a já jsem vyrazili v pátek časně z rána letadlem do Reidsville. Stál jsem na letišti a čekali jsme, až dají pokyn z věže, že se počasí vyjasnilo. Nervózními kroky jsem měřil hangár. Pokud by se mraky nezvedly dostatečně, abychom mohli letět, přijeli bychom pozdě. Poodešel jsem od ostatních, kteří stáli kolem, a takto jsem se modlil k Bohu: „Teď cítím, Pane, že na této cestě mne vedeš ty. Já tam jet nechci a ty to víš. Kdyby mi to mé svědomí dovolilo, udělal bych cokoli, jen abych se vyhnul tomuto zážitku. Ale, Pane, ty víš, že jsem slíbil tomu muži, že s ním strávím jeho poslední chvíle před smrtí. Pokud to mám udělat, budeš muset odstranit tyhle mraky, abychom se tam mohli dostat. Tuto cestu podnikám, pro Tvou slávu a pro dobro tohoto ubohého. odsouzeného muže, a tak to sám zařid', ve jménu Kristově. Amen.“

Mraky se brzy zvedly, dostali jsme povolení k odletu, nastoupili jsme a letěli. Do vězení jsme dorazili dost pozdě, ale už na mě čekali. Popravní hodiny jsou Georgii, pokud jsem to správně pochopil, mezi 10 hod. a 14 hod. daného dne. Já jsem přijel asi v 10.20 hod.

Seržant Robertson se k nám připojil u policejních kasáren a šel s námi do vězení. Pozdravil nás můj dobrý přítel, Warden Balcom, se kterým jsme si chvíli popovídali. Pak nás popravčí, pan Wallace, zavedl do „chodby smrti“.

Když jsme přišli do cely pana Adamse, stál tam kaplan Státní věznice, pan Jenkins. Přehrával na kazet'áku nějaké hymny a modlil se s mužem, který šel na smrt.

Pan Adams byl očividně potěšen, když mě spatřil. Přitlačil se k mřížím a natáhl ruku, aby mi ji podal. Už neměl na hlavě ty strašlivé šedivé vlasy. Byly ostříhané na co nejkratší délku a teď ležely na zemi pod jeho nohama. Bosýma nohama šlapal po svých oholených vlasech. Brzy ráno se oholil a okoupal, a taky si vychutnal dobrou snídani.

Zeptal jsem se ho, jestli v noci aspoň trochu spal. Odpověděl, že spal velice tvrdě asi od půlnoci do rozbřesku. Jeho zevnějšek odrážel vnitřní postoj, který zaujal k věcem, které se měly odehrát poslední den jeho života. Byla tu téměř nepostřehnutelná stopa nervozity, ale tu převyšovala jeho velká víra v Boha, která z jeho tváře vyzařovala. Mel kolem sebe auru pokoje, která prozrazovala, jak velký je pokoj v jeho duši.

Zeptal jsem se ho, co můžeme pro něj udělat. Zeptal se mě, jestli bych mohl zazpívat „Mír v údolí“. Vzpomněl jsem si jenom na refrén té písně, ale zazpíval jsem ji nejlépe, jak jsem uměl. Pak mě požádal, abych zazpíval „Až budeme všichni v nebi“. Kaplan se připojil a snažili jsme se vložit do tohoto uklidňujícího hymnu co nejvíce jistoty. Zdálo se mi, že mi srdce vystoupilo ze svého obvyklého místa v hrudi až do krku. Jsem si jist, že chvění mého hlasu prozradilo, jaký boj jsem v tu chvíli sváděl, abych udržel své emoce na uzdě. Mnohokrát jsem zpíval na pohřbech, ale nikdy jsem ještě při tom nehlédl do tváře někomu, komu písku v přesýpacích hodinách života pomalu a neodvolatelně ubývalo, a komu jsem slíbil sloužit pohřební bohoslužbu. Když jsme se pomodlili, stáli jsme tam a plánovali pohřeb. Řekl mi pár věcí, které jsem měl říct na bohoslužbě, kterou jsem sloužil dnes odpoledne ve tři hodiny v Morganu v Georgii, 30 mil na západ od Albany. Z toho pohřbu jsem přišel rovnou sem na kazatelnu, abych vám o něm kázal.

Zeptal jsem se, jestli by se chtěl ještě před smrtí na něco zeoptat. Jeho odpověď mne dokonale ujistila, že nemá žádné pochybnosti, ale že je naprosto pevný ve své víře a je připraven setkat se s Bohem.

Chvilku na to přišel popravčí a jeden dozorce a otevřeli dveře cely. „Vyhrňte si pravou nohavici ke kolenu,“ řekl popravčí. Muž klidně zvedl nohu na vězeňské lůžko a ihned poslechl. Jak jsme potom zjistili, bylo to kvůli umístění elektrody do přímého kontaktu s holou, oholenou nohou. Než jsme vykročili směrem k elektrickému křeslu, zeptal se pan Adams popravčího: „Mohu se ještě rozloučit s ostatními vězni?“ Dovolili mu to. Když s nimi mluvil, myslím, že to byl jeden z nejdojemnějších výjevů, jichž jsem kdy byl svědkem. Tento muž, který žil tak rozmarným a nespořádaným životem, kterého vedli na smrt a který přesto vyzařoval Boží milost a víru, tady nabádal tyto lidské trosky v „chodbě smrti“, aby, než zemřou, odevzdali svůj život Bohu. Navštívil postupně všechny tři vězně na „chodbě smrti“.

Pak jsme se vydali na pomalou pohnutou cestu tím strašlivým úsekem známým ve vězeňském žargonu jako „poslední míle“. Kaplan Jenkins šel vedle mě a pan Adams kráčel za námi, po každé straně jednoho dozorce. Bibli jsem měl otevřenou na 23. žalmu a můj hlas zazníval vězeňskými chodbami těmi známými slovy: „Hospodin jest můj pastýř, nebudu mítí nedostatku. Na pastvách zelených pase mne, k vodám tichým mne přivodí. Duší mou očerstvuje, vodi mne po stezkách spravedlnosti pro jméno své. Byť mi se dostalo jíti přes údolí stínu smrti, nebudut' se báti zlého, nebo ty se mnou jsi; prut tvůj a hůl tvá, tot' mne potěšuje...“ a tak jsem pokračoval, až jsem přečetl celý žalm 23.

Tehdy jsem se zastavili. Stáli jsme na vnitřním prostranství, před námi a nad námi v malé místnosti mříže. Nad námi jasně svítilo slunce. Ptáci zpívali, ve slunci se leskly zelené borovice. Podzimní barvy bily do očí. Ta hnědá pole, která už vydala svou úrodu, tiše svědčila o Boží velikosti a dobrotě. Ta chvíle měla v sobě cosi absurdního. Vzpomněl jsem si na větu jednoho muže, který přijel se mnou. Řekl, „Je to tak zvláštní mluvit s úplně zdravým člověkem, který bude za několik minut mrtvý.“ Ty mříže věznice, které vrhaly na zem stínovou šachovnici, byly to jediné, co stálo mezi tímto mužem a tou poklidnou scénérií venku. Už brzy, na konci té cesty, získá svou svobodu. Jeho tělo bude ležet několik mil odtud na venkovském hřbitově. Kaplan řekl, „Synu, podívej se nahoru, podívej se nahoru na nebe, kam odcházíš. Podívej se naposledy na svět, který Bůh stvořil, na svět, ze kterého odcházíš.“

Muž vzhlédl nahoru a očima tu scénérii vpíjel. Do očí se mi nahrnuly slzy a zamžily mi pohled, takže jsem mu neviděl do tváře. Byl to dojemný, dramatický okamžik. Rozhlédl se ještě kolem dokola a pak jsme se vydali k popravčí komoře. Bylo tam několik dozorců, dva lékaři a několik dalších lidí, kteří měli být svědky popravky. Kráčeli jsme k velkému dubovému křeslu, ze kterého už poslali na věčnost téměř pětset duší. Křeslo je natřené na bílo a je trochu výše posazené, než křesla

bývají. Před křeslem je malý stupínek. Na něj se posadí vězňovy nohy.

Za křeslem je malá přepážka a za ní je panel s se spínači (celkem třemi), které se spínají na znamení. U spínačů stáli tři muži. Po jedné straně křesla je balzamovací prostor, kam se po popravě položí vězňovo tělo a připraví se k pohřbu. Všechno tohle vězeň, když jej usazují do křesla, vidí.

Pan Adams přistoupil bez váhání ke křeslu a sám se na něj posadil. Jeho pohyby byly klidné a rozhodné. Byl připraven přijmout odplatu za hřích. Byl připraven sklízet plody těla.

Popravčí a dozorcí se ihned pustili do práce. Přivázali ho na křeslo něčím jako gázovými obvazy širokými asi jako průměrný pásek. Připevnili jeho paže k opěradlům křesla. Svázali mu nohy dohromady a pak je přivázali k velkým nohám křesla. Pak přivázali dalším poutem širokým asi jako dvě dlaně vedle sebe jeho tělo ke křeslu.

Pak mu popravčí připevnil na nohu ocelovou elektrodu vyplněnou napitou houbou. Potom připojil k ocelové elektrodě tlusté elektrické vedení, asi tak tlusté jako váš malíček, a pak nakonec celé zařízení překontroloval, aby se přesvědčil, jestli je v pořádku. Celou dobu, co to dělali, jsem předčítal z Bible. Cetl jsem 46-tý žalm „Bůh jest naše útočiště i síla, ve všelikém soužení pomoc vždycky hotová“. Četl jsem taky další známé utěšující úryvky, zatímco oni jej připravovali k popravě.

Než mu položili na hlavu velkou ocelovou helmu, popravčí řekl: „Chcete učinit nějaké prohlášení?“ Muž odpověděl: „Ano, chci se s vámi všemi rozloučit. Chci, abyste věděli, že jsem připraven zemřít. Chci poděkovat Bratru Watersovi za to, že za mnou přišel, a že tady dneska je. Vím, že musím zaplatit za to zlo, které jsem spáchal. Lituji té strašlivé věci, kterou jsem učinil. Doufám, že ti, kteří mě za to, co jsem udělal, ještě stále nenávidí, najdou pro mne ve svých srdcích odpuštění. Doufám, že se všichni setkáme v Nebi.“

Poté popravčí odešel za křeslo s rouškou v ruce, aby ji položil na obličej muže. Já jsem v tu chvíli stál u křesla a držel muže za ruku a předčítal jsem 14.kapitulu z Janova Evangelia: „Nermutiž se srdce vaše. Věříte v Boha, i ve mne věřte. V domě Otce mého příbytkové mnozí jsou. Byť nebylo tak, pověděl bych vám. Jduť, abych vám připravil místo. A když odejdu, a připravím vám místo, zase přijdu, a poberu vás k sobě samému, abyste, kde jsem já, i vy byli.“ Zatímco jsem citoval písmo, upřel na mne oči. Celé ty dvě minuty ani nemrkl okem. Ten pohled těch očí zůstane navždy v mé paměti, pohled těch očí, které za tři minuty zavře smrt. Vypadaly trochu jako oči lapeného zvířete — zoufalství, bezmocnost, beznaděj, zoufalá touha, a myslím, že i rezignace. Zdálo se, že kdyby mohl, vztáhl by ruce a prosebným gestem by žadonil, „Pomozte mi, prosím, prosím, prosím!“

Nemohl jsem zadržet slzy, které mi stékaly po tváři. Téměř všichni muži v té místnosti byli dojatai k slzám. Byla to napjatá chvíle, kdy se zdálo všechno nehybné, vzduch těžký napjetím. Všichni seděli a ani nedýchali. Zdálo se, že se sekundy nekonečně táhnou, dlouhé jako hodiny.

Popravčí položil roušku, kterou držel, na mužův obličej, pak mu položil na hlavu železnou přilbu. Přilba mu spadala po celé jeho vyholené lebce až přes oči. Pak připojili k elektrodě na hlavě tlustý, těžký kabel a dobře jej upevnili. Poté, co všechno dvakrát překontrolovali, popravčí dal signál s spustili ty tři spínače. Nárazem proudu se tělo muže v poutech vzepjalo.

Asi minutu naplňovalo místnost hrozivé bzučení elektrického proudu. Tělo na proud reagovalo tak strašlivě, že se to ani nedá popsat. Kolem elektrody připojené k jeho noze se vytvořily obrovské puchýře. Zbytek příběhu vypovídal ten malý obláček dýmu, který vycházel z jeho hlavy a ten charakteristický zápach hořícího lidského masa. Jeho ruce, nohy, paže, všechno začalo otékat, jakoby se to mělo roztrhnout. Prsty mu proud, který proudil všemi jeho vnitřnostmi, roztáhl v křeči. Jeho tvář jsme neviděli, ale myslím, že to strašlivé znetvoření obličeje, zkroucení jazyka a očí způsobené procházejícím proudem je něco, co by si asi těžko kdo přál vidět.

Padl jsem na kolena a modlil jsem se: „Ó, Bože, dej tomuto muži milost zemřít! Pomoz mu, Otče! Přijmi jeho duši, ó, Pane.“ Nikdy se mi modlitba nezdála tak snadná, ani pro mne nebyla tak důležitá a potřebná, jako když jsem se díval na duši, která odchází z tohoto světa.

Spínač zapli přesně v 11.00 hod., proud působil asi šedesát sekund. Pak bylo asi pět nebo šest minut absolutní ticho.

Nikdo se ani nepohnul. Jen jsme tiše seděli a čekali. Zdálo se, že tělo toho muže, jak tam seděl nehnutě mrtvý, získává jakoby šarlatový nádech.

Sedm minut poté, co spustili spínač, přišel dozorčí a rozepnul mu košili. Jeden z přítomných lékařů jej pozorně prohlédl. Když skončil, ustoupil a ten druhý lékař si jej poslechl přes stetoskop. Oficiálně byl prohlášen za mrtvého v 11.08 hod., ve skutečnosti zemřel v prvních okamžicích. Jen si to uvědomte: JEDEN OKAMŽIK TADY S NÁMI... DRUHÝ OKAMŽIK S BOHEM, poslán na věčnost mrknutím oka.

Nás odvedli k výtahu, který nás vyvezl do prvního poschodí vězení. Při odpoutání těla z křesla už jsme tam nebyli. Viděl jsem už dost, abych byl schopen to snést. Modlím se k Bohu, abych už nikdy nemusel být svědkem žádné popravky. Kdyby mě zavolali, šel bych znovu, ale doufám, že už se to nikdy nestane: Pro mně byly tyto chvíle održené od běžné reality, ale měly vlastní realitu, a to tak strašlivou, že to mysl ani nemohla strávit. Ty upřené oči toho muže, když mu pokládali na hlavu ocelovou přilbu, se nesmazatelně zapsal do mého mozku.

Tuto neděli odpoledne, dne 16. listopadu, jsme napsali poslední pozemskou kapitolu a zavřeli knihu života pana Otho Adamse, Č. 33557, Státního vězeňského zařízení státu Georgia. Jeho pohřeb se konal v malém bílém kostelíku v Morganu, stát Georgia, a jeho tělo bylo uloženo k odpočinku na malém vesnickém hřbitově vedle jeho rodičů. Nyní očekáváme den vzkříšení a život v příštím světě.

Já jsem si vybral jako poselství Jana 3, 16-18. Důraz spočívá na verši 18: „Kdož věří v něho, nebude odsouzen, ale kdož nevěří, jižť jest odsouzen; nebo neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího.“

Ten, kdo není spasen, je na tom hůř, než pan Adams.- Nebýt spasen znamená být odsouzen k věčné smrti. Znamená to, že je člověk odsouzen už teď, zatracen, opuštěn a na cestě do D'ábelského Pekla. Jde do něho ze své vlastní vůle. Kristus stojí v té jámě, ale ztracený přítel jej odstrkuje a tak odsuzuje svou duši.

„Odsouzen“ je právní termín. Znamená to, že je zbaven všech budoucích práv a výhod. Tento výraz si slovo ponechává i v duchovním smyslu. „Kdo NEVĚŘÍ, JIŽ je odsouzen...“ A tak, aby byl člověk zbaven odsouzení, musí být omilostněn čestnou porotou anebo vládou. To by znamenalo svobodu a odpuštění a nikdy už by z toho nesměl být viněn. A tak je to i v duchovním životě: Bůh ve jménu Ježíše omluví každého a odpustí každému hříšníku. Jediné, co musíš, příteli, udělat, je vyznat své hříchy Bohu a poprosit o odpuštění. Budeš zbaven navždy viny a odsouzení.

Já tě prosím, abys přijal Krista jako svého Spasitele a u našeho Nebeského Otce dosáhl odpuštění, společenství a radosti. Odmítnout tuto lásku znamená vzít svou budoucnost do svých vlastních rukou.

Po tomto zážitku jsem si uvědomil několik věcí. Několik jich sem vypíšu: 1) „nebo cožkoli rozsíval by člověk, tot' bude i žítí.“ 2) „Nebo odplata za hřích jest smrt.“ 3) Prodej alkoholu je pro naši společnost mnohem větší nebezpečí než komunismus. 4) Lidské mysli se nedá bezvýhradně důvěřovat. Za určitých okolností vás někdy zradí. 5) Zdá s mi dost absurdní, že podle zákonů platných v naší zemi jeden muž prokazatelně v opilosti zabije kladivem tři lidi a dostane za to elektrické křeslo — zatímco jiný muž se opije, sedne do auta a v opilosti zabije tři lidi a je odsouzen na jeden až tři roky, propustí jej po čtyřech měsících a může znovu udělat to samé. Takže, pokud má člověk nepřátele a chce se jich zbavit, podrad'te mu, at' si koupí namísto revolveru a flašky auto a flašku a pěkně si to vyřídí. Může se zbavit svého nepřítele, vyzvedne si za auto pojistné a z těch peněz si koupí ještě víc alkoholu a utopí v něm svůj pocit viny.

Během této zkušenosti jsem si uvědomil jednu velkou věc - jaký je hlubší smysl Boží milosti - jak dokáže milovat vraha, odpouští mu, naplnit jej radostí a dát mu sílu umřít. Co udělal pro tohoto muže, může udělat i pro tebe. Tvůj hřích možná není vražda, ale je to stejně hřích. Pokud to Bohu vyznáš, odpustí ti a už na to nevzpomene. Proč se chcete životem jenom slepě protloukat? Nechte Krista, aby se stal Světlem vašeho života, dokud vám ještě stále vládne rozum. Zatímco přemýšlíte, a přestože jste ještě odsouzeni, nechte k svému srdci promluvit Boha.

Modleme se: „Otče náš, dýchni na nás v tuto chvíli dechem svého Svatého Ducha. Necht' se zmocní našich srdcí víra v Tebe a zvláště pomoz těm, kdo vymazali ze svého života myšlenku na Krista a jeho spásu. Necht' se Ti v tuto hodinu odevzdají a přijmou teď Tvého Syna za svého osobního Spasitele. Ve jménu Ježíše Krista, Amen.“

Toto vše jsem udělal pro tebe

Přišel jsem ~ ~ ~ kvůli Tvému hříchu

„Jakož psáno jest: Že není spravedlivého, ani jednoho.“ Římanům 3:10

„Nebot' není rozdíl. Všicknit' zajisté zhřešili, a nemají slávy Boží“ Římanům 3:23

„Věrnát' jest tato a řeč a všelijak oblíbení hodná, že Kristus Ježíš přišel na svět, aby hříšné spasil,“ I Timoteovi 1:15a

Zemřel jsem ~ ~ ~ abych zaplatil za Tvůj hřích

„On pak raněn jest pro přestoupení naše, potřín pro nepravosti naše; kázeň pokoje našeho na něj vzložena, a zsinlostí jeho lékařství nám způsobeno.“ Izaiáš 53:5

„Dokazujet' pak Bůh lásky své k nám: nebo když jsem ještě hříšníci byli, Kristus umřel za nás ~ Čím tedy více nyní ospravedlnění jsouce krví jeho, spaseni budeme skrze něho od hněvu.“ Římanům 5:8 a 9

„V němž máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů;“ Kolossenským 1:14

Vstal jsem ~ ~ ~ abys byl navždy spasen

„A protož i dokonale spasiti může ty, kteříž přistupují skrze něho k Bohu; vždycky jsa živ k orodování za ně.“ Židům 7:25

„Ovčet' mé hlas můj slyší, já je znám, a následujít' mne. A jáť život věčný dávám jim, a nezahynout' na věky, aniž jich kdo vytrhne z ruky mé.“ Jana 10:27 a 28

„A totot' jest svědectví to, že život věčný dal nám Bůh, a ten život je v Synu jeho jest ~“ 1. Epištola S. Jana 5:11

Musíš činit pokání...uznat svou vinu, přiznat, že pro svou záchranu nemůžeš udělat nic, ani to nejmenší, a že potřebuješ Ježíše Krista

„Nikoli, pravím vám. Nýbrž nebudete-li pokání činiti, všichni též zahynete.“ Lukáše 13:3

„Opust' bezbožný cestu svou, a člověk nepravý myšlení svá, a necht' se navrátí k Hospodinu i slitujet' se nad ním a k Bohu našemu, nebt' jest hojný k odpuštění. Nejsout' zajisté myšlení má jako myšlení vaše, ani cesty vaše jako cesty mé, praví Hospodin.“ Izaiáš 55:7 a 8

„Ne z skutků spravedlnosti, kteréž bychom my činili, ale podle milosrdenství svého spasil nás,“ Titovi 3:5a

„Tomu pak, kdož nečiní skutků, ale věří v toho, kterýž spravedlivého činí bezbožníka, bývá počtena víra jeho za spravedlnost,“ Římanům 4:5

„Nemeškát' Pán s naplněním slibů, (jakož někteří za to mají, že obmeškává,) ale shovívá nám, nechtě, aby kteří zahynuli, ale všickni ku pokání se obrátili.“ 2 Petra 3:9

Musíš uvěřit...vložit celou svou víru do Ježíše Krista, že on Tě zachrání

„Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.“ Jana 3:16

„O zaslíbení tedy Božím nepochyboval z nedověry, nýbrž posilnil se věrou, dav chválu Bohu, Jsa tím jist, že cožkoli zaslíbil mocen jest i učiniti.“ Římanům 4:20 a 21

„V shovívání Božím, k dokázání spravedlnosti své v nynějším času, k tomu, aby on spravedlivým byl, a ospravedlňujícím toho, kterýž jest z víry Ježíšovy.“ Římanům 3:26

„Protož za to máme, že člověk bývá spravedliv učiněn věrou bez skutků zákona.“ Římanům 3:28

Jak jsi se rozhodl?

Moje rozhodnutí je věřit Ježíši jako svému Spasiteli

„Kdož věří v něho, nebude odsouzen.“ Jana 3:18a

„Srdcem se zajisté věří k spravedlnosti, ale ústy vyznání se děje k spasení.“ Římanům 10:10

„Každý, zajisté, kdožkoli vzýval by jméno Páně, spasen bude.“ Římanům 10:13

Rozhoduji se odmítnout Ježíše a jít dál svou vlastní cestou

„...ale kdož nevěří, jižť jest odsouzen; nebo neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího.“ Jana 3:18b

„I ten, kdož není nalezen v knize života zapsán, uvržen jest do jezera ohnivého.“ Zjevení 20:15

Pošli, prosím, tento letáček zpátky na naši adresu, abychom tak věděli, že jsi jej četl a že ses rozhodl pevně věřit Ježíši Kristu jako svému Spasiteli.

